SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 7 JULI 1938

NOU, ZEG, IK LUST OOK WEL WAT!

DE TERUGKEER VAN REUS BOEMERANG

DE watertrappers waren wát blij dat de dappere Kiri, de gebochelde, hen van den reus had bevrijd. Ze dachten dat ze nu den koning te rijk waren en maakten al plannen om de burcht van den reus tot de grond toe af te breken. Ook wilden ze de watertank, die boven op Niemandsberg stond, leeg laten lopen, maar Kiri wist hen ten slotte te overtuigen dat het veel beter was dit niet te doen.

Ten eerste zou al het vee in de Tijgervallei verdrinken en ten tweede kon al dat water, dat ze met zoveel moeite naar boven hadden „getrapt", best gebruikt worden voor hun landbouw.

Want kleine Kiri had grootse plannen.

Ook wist niemand met zekerheid of Boemerang, na die plons in de Tijgerrivier, goed en wel dood was. Niemand had verder nog iets van hem gezien of gehoord en Kiri was niet helemaal gerust.

Daarom had hij ook geen deel genomen aan de feesten, maar stond hij boven op de hoogste toren van de burcht en keek scherp uit naar alle windstreken.

Aldus gebeurde het dat hij, tegen de avond, in de verte een kleine stofwolk gewaar werd, helemaal aan het einde van de Tijgervallei. Het duurde niet lang of de wolk ontpopte zich als een ruiter, die hals over kop naar de burcht kwam gereden.

Voor de ophaalbrug sprong hij van zijn paard, zette de handen aan zijn mond en riep uit alle macht: Boemerang komt, Boemerang komt!

Het was gedaan met het feest. Sommige watertrappers vluchtten uit de burcht, anderen verstopten zich in de diepste kelders. Maar Kiri verloor zijn koelbloedigheid niet. Hij verzamelde alle bewoners in de grote zaal en zei dat ze nu de burcht in staat van verdediging moesten brengen, de brug ophalen en gereed staan op de muren om reus Boemerang te ontvangen. Maar eerst moesten ze hun vrouwen en kinderen gaan halen, zodat de reus niemand enig kwaad kon doen.

. . . . anderen verstopten zich in de diepste kelders.

In minder dan een kwartier tijd waren de bevelen van Kiri uitgevoerd en met groot geknars van kettingen werd de zware ophaalbrug naar omhoog getrokken, terwijl nog een aantal mannen post vatte bij de watertank op de Niemandsberg om, in het ergste geval, bij te springen.

De muren van de burcht zagen zwart van het volk dat op de komst van den reus wachtte. Ze vreesden het ergste. Zou de reus hun huizen in brand steken of hun vee vermoorden? Zou hij rotsblokken in de burcht slingeren of misschien proberen hen uit te hongeren? Alles was mogelijk, want het sprak vanzelf dat reus Boemerang, na de poets die ze hem hadden gebakken, woedend was en zware wraak zou nemen.

Ook Kiri vreesde het ergste, maar hij was vastbesloten stand te houden. Ze hadden in elk geval één groot voordeel: dat de burcht in hun handen was en dat ze den reus, hoe groot en machtig hij ook was, van bovenaf konden bestoken.

Het duurde niet lang of zij zagen hem in de verte verschijnen. Hij was nog aan gene zijde van het dorp en naderde de eerste huizen. Ze zagen dat hij een zware knuppel in zijn hand had. Nu naderde hij de eerste kudden vee. Ze zagen hem stilhouden bij de schapen en er een optillen.

Ze hielden hun hart vast. Maar de reus, die een schaap had opgenomen, zette het weer voorzichtig neer en ging verder. Nee, ze konden het haast niet geloven. Nu liep hij tussen de eerste huizen en keek naar links en naar rechts. Hij opende een deur en keek naar binnen. Toen lachte hij dat het klonk. Ze hoorden het bulderend geluid tot in de burcht.

Nee, begrijpen deden ze het niet. Er was nog geen vlammetje te bemerken. Ze zagen Boemerang stil staan bij de bron midden in het dorp en drinken met volle teugen.

En hij lachte, lachte dat de tranen over zijn bruine wangen rolden . . . .

En eindelijk sloeg hij de weg in naar de burcht.

„Nu komt het," riepen de watertrappers. „Hij gaat de burcht bestormen." Maar Kiri stelde hen gerust. Hij hield de blik op den reus, die met haastige stappen naar de burcht kwam en vóór de ophaalbrug bleef staan. Hij zag zo rood als een kreeft, maar dat kwam van inspanning.

„Kiri," riep hij uit volle borst en dan nog eens: „Kiri."

Kiri boog zich ver voorover en keek neer op den reus.

„Hier ben ik," riep de gebochelde terug. „Wat is er van uw dienst?"

„Ik wil binnen," zei de reus. „Ik ben verkleumd van dat stortbad. Brrr.... ! wat was dat water koud. Hebben jullie het vuur aan?"

„Ik zal er eens over praten, Boemerang," zei Kiri, „wacht nog maar een poosje."

En werkelijk, de reus ging op zijn gemak op een kei zitten, bij de brug, en wachtte totdat Kiri terugkwam.

Natuurlijk wilde niemand er iets van weten, den reus binnen te laten. Want, eenmaal binnen, begon de ellende opnieuw en konden ze beginnen een nieuw en misschien nog veel groter rad te bouwen. En de reus zou hen nog veel harder behandelen dan te voren.

Maar Kiri schudde het hoofd. „Nee," zei hij, „indien de reus binnen wil, dan kómt hij binnen, of wij dat goedvinden of niet. Nu hij terug is, trekken wij aan het kortste eind, want hij kan ons uithongeren. Maar.... ik kan eerst eens met hem praten."

Na lang heen en weer gekibbel mocht Kiri dan toch met Boemerang onderhandelen en weer lag hij over de muur gebogen.

„Boemerang," riep Kiri, „we hebben het vuur aangemaakt en zullen de brug neerlaten, maar de watertrappers hopen dat hun geen leed zal geschieden. Het was louter een ongeluk dat die plank loszat en omklonk."

En weer lachte de reus dat het dreunde.

„Laat de brug maar neer," riep de reus. „Niemand zal een haar op zijn hoofd gekrenkt worden."

Vijf minuten later rammelden de kettingen en met bevend hart wachtten de watertrappers op de komst van den reus.

Ze hoorden zijn zware stappen dreunen over de brug, onder de gewelven van de binnenplaats en eindelijk zagen ze hem verschijnen. Hij leek nog groter dan te voren en vooral voor die knuppel, die hij droeg, hadden ze het grootste respekt.

„Zo," zei de reus, toen hij goed en wel binnen was, „zo, hier ben ik weer. Dat is een nette streek, die jullie me gelapt hebben. Dat ben ik niet vergeten. Maar loontje komt om zijn boontje of alle kwaad straft zichzelf, zoals het spreekwoord zegt. Eigenlijk moest ik jullie met huid en haar opeten, zoals dat een echten reus betaamt en mijn voorvaderen zeker zouden doen. Wat sta jij daar te grinniken, Kiri? Kom hier."

Kiri trad onbevreesd nader en allen dachten dat hij het kind van de rekening ging worden, vooral toen de reus hem vastgreep. Maar de reus zette den gebochelde met 'n flinke zwaai op zijn schouder en liet hem daar zitten.

En hij lachte, lachte dat de tranen over zijn bruine wangen bolden en Kiri met kleine schokjes steeds maar op en neer wipte.

„Dat bad," zei de reus toen hij uitgelachen was, „heeft me goed gedaan en al het stof uit mijn hersens weggespoeld. Ik zie nu veel klaarder dan te voren. En terwijl ik in het water van de Tijgerrivier lag en leerde zwemmen, heb ik grote plannen gemaakt. Ik heb jullie hutten bekeken en jullie vee. De hutten zijn te klein en het vee is te mager. We gaan kanalen graven en het land vruchtbaarder maken. We gaan graanschuren bouwen, zodat er in de winter geen hongersnood meer is. Dan gaan we ook goede wegen aanleggen en bruggen bouwen over de Tijgerrivier en binnen enkele jaren zullen we allemaal behoren tot een welvarend volk. Déze burcht hier zal daar het zinnebeeld van zijn. Ik nodig allen uit tot een grote feestmaaltijd en ik stel Kiri, die hier op mijn schouder zit, aan als opzichter over alles wat er nog moet worden gedaan."

Het was een ogenblik ademloos stil en toen riep Kiri van op zijn hoge zitplaats:

„Leve reus Boemerang, leve de Tijgerrivier!"

En het gebeurde zoals de reus had gezegd. De wraak van de watertrappers had den reus bijna het leven gekost, maar toen hij in de rivier lag te spartelen was hij tot inkeer gekomen en had hij ingezien dat hij met zijn grote macht en kracht tot nog toe niets had gedaan dat goed was.

En dat zou nu anders gaan worden. En het wérd anders. Kiri voerde de plannen van zijn baas goed uit en het duurde niet lang of er waren in de Tijgervallei maar twee mensen voor wie iedereen door het vuur zou zijn gegaan en dat waren: Kiri met zijn bochel en reus Boemerang.

En toen reus Boemerang eindelijk stierf en boven op de Niemandsberg werd begraven, was de hele bevolking aanwezig en beweende hem van harte.

Maar nog heden ten dage heerst in Tijgerdorp de gewoonte om kinderen, die erg ondeugend zijn, gewoon eens flink onder te dompelen in de Tijgerrivier, „want," zo zeggen de ouderen, „zo'n bad heeft reus Boemerang tot een best mens gemaakt."

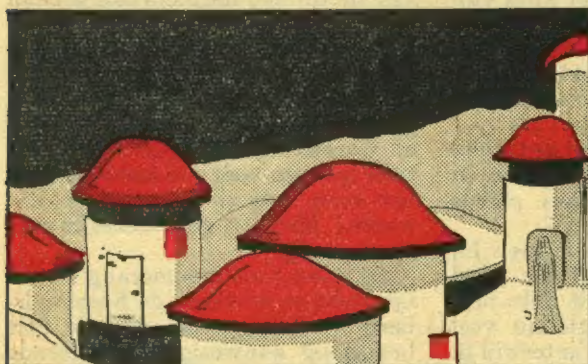
Men kan nooit weten, maar ik hoop dat er onder jullie niet veel zijn die zo'n bad nódig hebben. Laat ze vooral denken aan het voorbeeld van reus Boemerang.

V. LATTE

.... gewoon eens flink onder te dompelen ....

SAN MIN
DE STAD ONDER ZEE

67. Toen ze de bobbels naderden, gebeurde er iets vreemds. Alsof ze op een geheime veer hadden getrapt, gleed het zand plots vaneen, de bobbels groeiden, gingen open en een twaalftal zonderlinge wezens omringde het drietal.

68. „De Mins," juichte de professor. Ze droegen ook doorzichtige kappen. Maar het wonderlijkste was, dat ze er allemaal stokoud uitzagen en geen ogen hadden. „Ze gaan op het gevoel af," zei de prof.

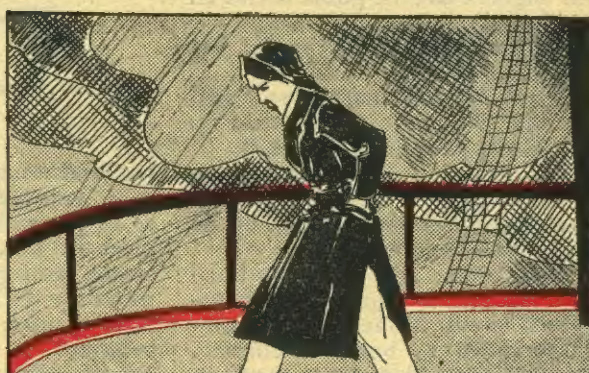
69. Dit scheen inderdaad zo. Ze omringden het drietal en zacht duwend dwongen zij Ben, Frans en professor Klein naar de nog openstaande koepels te gaan. „'t Zal mij benieuwen," dacht Frans, „hoe wij weer naar ons schip komen."

70. Zodra ze in de koepel waren, ging die weer dicht. En na enige tijd merkten ze, dat ze op het droge liepen, in een gang waarin geen water meer was te zien. De prof deed zijn helm af en droeg hem in de hand.

71. Een van de Mins drukte met de handen tegen de wand van de gang. De wand scheen een halve draai te maken en de opening gaf toegang tot een brede trap, die naar beneden leidde. Nu waren ze in San Min, de geheimzinnige stad der honderd koepels.

72. De kapitein van de Zilvermeeuw liep onderwijl onrustig heen en weer op het dek. Hij wist niet wat te doen. Ophalen of laten liggen. Er stak een heftige storm op en verschillende van de ankers waren al losgeslagen. De kapitein was radeloos

IGLO, DE POOLHOND

WAS DE TROUWE METGEZEL VAN ADMIRAAL *BYRD*, DEN POOLREIZIGER. DEZE HOND IS WEL DE ENIGE VAN ZIJN SOORTGENOTEN, DIE ZOWEL DE NOORD- ALS DE ZUIDPOOL BEZOCHT HEEFT.

MERDOCH MURDOCH

MERDOCH WAS BIJ DE OUDE PERZEN, ASSYRIËRS EN BABYLONIËRS DE GOD VAN HET LICHT. DEZE NAAM WORDT PRECIES ZO UITGESPROKEN ALS DE NAAM VAN *WILLIAM MURDOCH*, DEN SCHOTSEN UITVINDER VAN HET KOOLGAS ALS VERLICHTINGSMIDDEL. DEZE GELEERDE LEEFDE VAN 1754 TOT 1839. TOEN *NASIR-ED-DIN* EEN SJAH VAN PERZIË IN 1873 LONDEN BEZOCHT, WAS HIJ ZO GETROFFEN DOOR DE STRAATVERLICHTING DAT HIJ DE GASFABRIEK WILDE BEZICHTIGEN. DAAR VERNAM HIJ DE NAAM VAN *WILLIAM MURDOCH*. „DAN IS DAT DE WEDERGEBOORTE GEWEEST VAN GOD *MERDOCH*", ZEIDE DE SJAH EN DEZE OPVATTING WAS HEM NIET MEER UIT HET HOOFD TE PRATEN. HIJ HEEFT EEN PORTRET VAN DEN SCHOTSEN UITVINDER MEE NAAR ZIJN LAND GENOMEN EN IN DE TEMPELS VAN TEHERAN EN KASR KADJAR LATEN OPHANGEN OM DEN SCHOT ALS EEN GODHEID TE LATEN VEREREN.

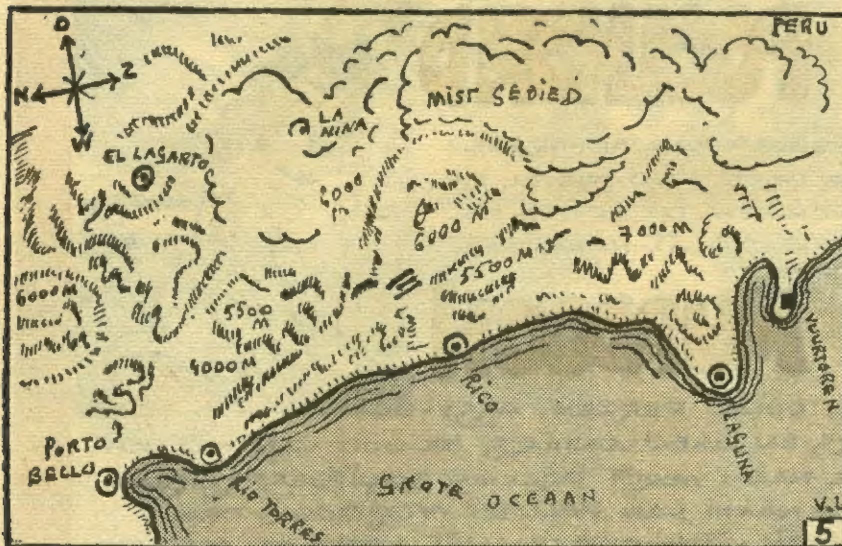
ONDERZEEERS

ZIJN FEITELIJK DE EERSTE OORLOGSSCHEPEN GEWEEST. VROEGER WERDEN IN TIJDEN VAN OORLOG DE KOOPVAARDIJSCHEPEN DAARTOE OMGEBOUWD EN GEBRUIKT. EEN VAN DE OUDSTE ONDERZEEERS, EEN TYPE VAN 1863 IS TERUGGEVONDEN. HET MODEL ZAG ER ONGEVEER UIT ALS BIJSTAAND PLAATJE AANTOONT. DIT VAARTUIG MOEST, GELIJK MEN ZIET, MET DE HAND WORDEN VOORTBEWOGEN.

G. GIJSSENHOVEN.

BONT ALLERLEI

⩸ Arano — pas — ■ vuurtoren.

Spoorzoekers No. 5

Onze drie vrienden Jan, Jaap en Joep zouden hun vacantie doorbrengen in Peru, bij hun oom Antoon. Toen ze te El Laganto aankwamen, vernamen ze, dat hun oom op reis was en ze volgden zijn spoor tot La Nina. Maar hun oom was al weer weg naar Porto Bello, ergens in westelijke richting. Natuurlijk gingen zij er ook heen. Tot hun spijt hoorden ze daar, dat oom Antoon per vliegtuig in zuidelijke richting was vertrokken en ze namen op hun beurt een vliegtuig. Van Porto Bello vlogen ze langs de kust tot Rio Torres, vandaar over de Arano-pas, langs de 6000 m. hoge pieken tot aan het mistgebied, draaiden weer af naar 't noorden en dan naar 't westen, om weer op de Arano-pas de stad Rico te bereiken. Tussen het 5500 m. en 7000 m. hoge gebergte vlogen ze weer tot aan het mistgebied, zagen er geen doorkomen aan en vlogen naar de kust tot over de vuurtoren, vanwaar ze koers zetten over zee naar de stad Laguna, waar ze hun oom op 't vliegveld vonden. Hoeveel vlieguren had het drietal nu achter de rug? Stippel de afgelegde weg van El Laganto tot Laguna secuur uit en dan weten jullie het.

Oplossingen vorig nummer

IK HEB JE!

CIRKELPUZZLE

Het nikkertje bleek niemand anders te zijn dan ons aller vriend: **Sjors, voorzitter van de Rebellenclub**, die me daar even getracht heeft zijn kameraadjes bij de neus te nemen. Of ben je er niet ingevlogen?

DRIE-WOORDEN-REBUS 31

1. Opera (op-er-a).
2. Testament (T-es-(h)tam-(t)ent).
3. Voorkomen (voor-ko-men).

STRIKVRAGEN

1. Eland — 2. Carnaval.

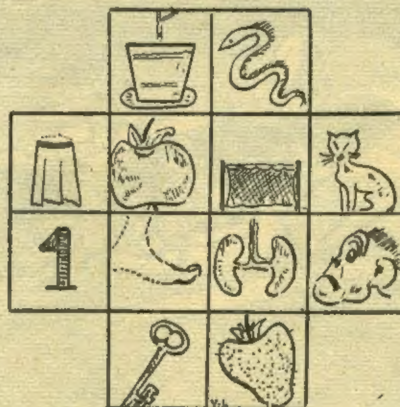
Drie-woorden-rebus 32

Het eerste woord gebruikt men om een heel klein schilderijtje aan te duiden.

Het tweede betekent een parkje, dat men in haast alle steden vindt.

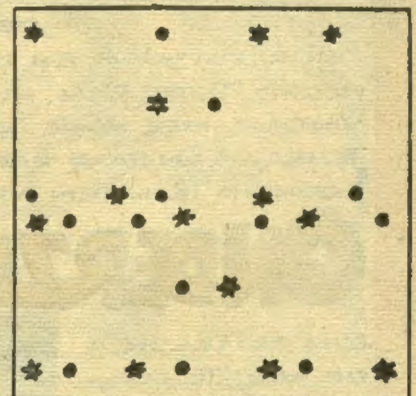
Het derde is een muzikale huldediging bij avond.

Letterpuzzle

Dit puzzeltje bestaat uit twaalf letters. In elk hokje een. Wanneer men precies kan raden, wat er in ieder hokje is getekend, heeft men ook de gezochte letter, want de eerste letter van elk woord is de letter die men nodig heeft. De 12 letters vormen dus vier woorden in horizontale richting en vier in verticale richting. Welke zijn nu die acht woordjes?

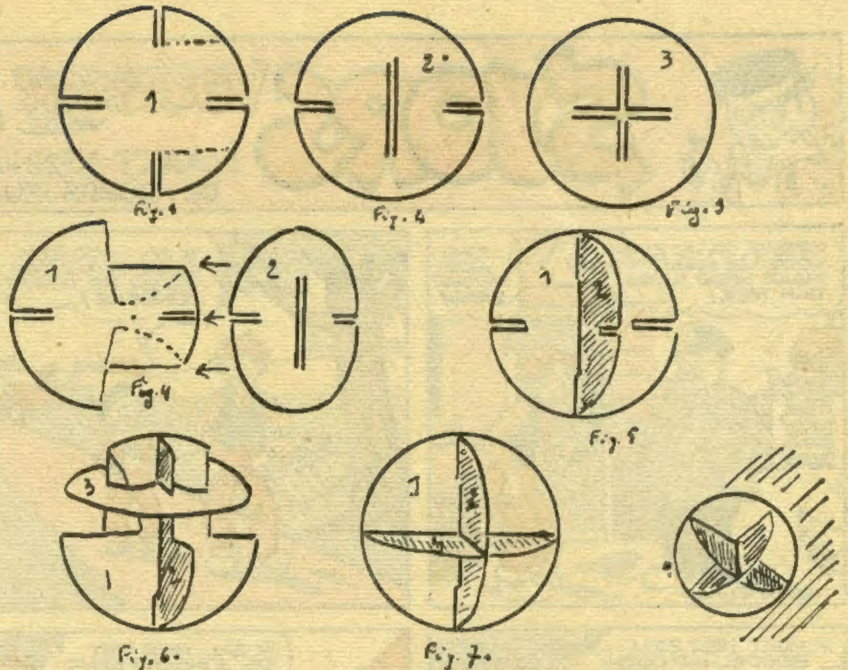

Punt- en sterpuzzle

Op onze tekening zien jullie dertien punten en veertien sterren. Het is zaak die punten en sterren te verbinden door een recht lijntje of liever door een aantal rechte lijntjes. In totaal negentien. Wanneer je dat op de juiste manier doet, teken je terzelfder tijd de naam van een zeer bekende stad in Nederland. Er is in die stad ook een beroemde universiteit en de stad zelf noemt men ook wel de Sleutelstad. Nu maar aan de slag en kijk volgende week maar eens of jullie 't goed hebben gedaan.

GOED EN GOEDKOOP KNUTSELEN

ROLLENDE CIRKELTJES

WILLEN jullie eens drie cirkeltjes over de weg laten rollen, uit welke richting de wind ook blaast? Hiervoor heb je nodig: een stuk stevig papier, geen karton. Een oude kaft of tekenpapier voldoet goed. Je begint met drie evengrote cirkeltje te knippen. Zorg ervoor dat ze zuiver rond zijn. In een cirkeltjes maak je vier insnijdingen (fig. 1); in het tweede: twee aan de randen en een loodrecht in het midden (fig. 2) en in het derde een kruis in 't midden (fig. 3). Nu komt het er op aan die drie cirkeltjes in elkaar te passen. Je begint met twee hoekjes langs de insnijdingen om te vouwen, zoals de stippellijntjes van fig. 1 aangeven. Zo krijg je een oppervlakte die je door de lange gleuf van fig. 2 kunt schuiven. Dan doe je 'r de vouwtjes weer uit en krijg je fig. 5. Het aanbrengen van het derde cirkeltje is iets lastiger. Je moet 1 en 2 zo zien om te vouwen dat je 'n kruis krijgt, dat je gemakkelijk door het kruis van fig. 3 kunt steken. Daarna doe je de plooien eruit en heb je fig. 7. De drie cirkels zitten nu zo in elkaar dat ze naar alle kanten kunnen rollen en als er 'n flink windje staat zullen jullie moeite hebben om dit balletje bij te houden. Het komt er vooral op aan de cirkels zuiver uit te snijden en de gleufjes niet te breed of te lang te maken. Alles moet goed en precies in elkaar passen.

Wanneer ik dan moet slapen gaan,
Steek ik toch nooit een nachtkaars aan,
Want doe ik dat, dan is 't voorbij,
En pinkt geen ster meer boven mij.

Zodra het donker om mij is,
Komt hier en daar een ster, gewis,
Die door mijn raam haar weg wel vindt,
En dan is 't dat 't plezier begint.

Want al die sterren hebben pret.
En dansen samen rond mijn bed,
Op 't liedje dat het windje blaast,
Dat buiten door de kruinen raast.

En moeder Maan, daar in een wolk,
Kijkt lachend naar het sterrenvolk
En gluurt en loert, die grapp'ge klant,
Van uit een witte wolkenrand.

Ik hou van al dat sterrenlicht,
Maar dra vallen mijn oogjes dicht.
Dan slaap ik tot de morgen, zeg,
Maar als 'k ontwaak is.... alles weg!

VALLY

Raadselrijmpje

We zijn met z'n tien
En wàt graag gezien:
We trekken en grijpen
Of kneden en knijpen
En staan met z'n vijf in de rij,
Zij aan zij.
Ons kleine gelaat
Is rozig en staat
Ons werkelijk goed.
Maar niet met een hoed
Van rouw: da's niet fijn.
Weet je nu wie we zijn?

De oplossing vind je volgende week op bladzijde 6.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

MAAKT KENNIS MET DE DORPSJEUGD!

15.

